

Ambitieuus en dus natuurlijk ook eigenwijs

De komende anderhalf jaar staat alles in het teken van Londen. Tijd om te oogsten.

Door Lisette van der Geest

Pieter-Jan Postma is filosoof, psycholoog, eenling, maar ook een teamspeler. Volgens intimi een typische Fries, maar op dit moment is hij voornamelijk sportman. Plak de zeiler echter geen label op, dat verafschuwt hij. De topser in de Finn-klasse, de klassieke eenmans jol, laat zich niet in een hokje plaatsen. 'Dat is beperkend, ik ben een mens.'

In het Franse Hyères behaalde het 29-jarige 'mens' eind vorige maand als eerste Nederlandse zeiler een olympische nominatie voor de Spelen van Londen. Postma gaf zichzelf aan de vooravond van het seizoen tien kansen, tegen zijn verwachting in was het bij de eerste al direct raak.

Het is een bevestiging dat de koers van de sterke, zongebruinde Postma de juiste is, weet de solist. Hij opereert inmiddels een aantal jaar buiten het team van de bond, de kernploeg, maar toch hoopt hij dat binnenkort te veranderen.

De nummer twee van de wereld in 2007 zou graag weer toetreden tot de nationale selectie, mits zijn voorwaarden gehonoreerd worden. Postma wil zijn begeleidingsteam houden, een optie die een aantal jaar geleden nog onmogelijk was.

'Toen hadden we een meningsverschil. Ik voelde mij niet goed bij de toenmalige coach (de Kroaat Nenad Vialli, red.). Ik heb het geprobeerd, maar ik merkte dat het niet goed was voor mijn prestaties,' legt hij uit.

De bond stelde Postma een ultimatum: of doorgaan op dezelfde wijze met bijbehorende support, of alleen verder met een eigen coach. Postma, een man die prat gaat op zijn intuïtie, koos het laatste.

'Je moet een beetje meedogenloos zijn als je beter wil worden,' zegt Postma over zijn keuze. 'De vraag is: wat is er nodig om een prestatie te verwezenlijken?' Twee jaar later stelt hij die vraag nog steeds en hoopt hij op een terugkeer.

'Door samenwerking met de bond hoop ik mijn budget completer te

maken, want op dit moment kan ik net niet rondkomen. De beste zeilers zitten in het team, behalve ik. Nu sta ik open voor onderhandelingen en de bedoeling is dat er binnenkort gesprekken plaatsvinden.'

Wegens zijn eerdere afwijzing van de bondsfaciliteiten staat hij te boek als eigenwijs. Ziet hij dat zelf ook zo? 'Eigenwijs', herhaalt Postma en proeft het woord op zijn tong voordat hij het voor extra betekenis ook nog in tweeën hakt. 'Ja', vervolgt hij dan overtuigd. 'Ik ben ambitieus en daardoor eigenwijs. De meeste sporters zijn coachgestuurd, ik niet.'

Die ambitie drijft hem nu terug bij de bond. 'Mijn doel is winnen, maar de internationale concurrentie is

“

Hier ga ik voor, dit doe ik. Simpel, Bam!

Pieter-Jan Postma
Zeiler in de Finn-klasse

moordend', zegt Postma, die aangeeft dat zijn directe tegenstanders een budget hebben van 1 miljoen. Hij doet het met 60 duizend euro.

Das lijkt veel, maar het is voor Postma noodzaak creatief te zijn in zijn uitgaven. 'Ik moet niet alleen de wereld over, maar mijn boot ook. Een container van Nederland naar Australië kost al 3.000 euro.'

Dus woont hij anti-kraak in Leeuwarden. En in de weken voor zijn optreden in Hyères sliep hij meerdere malen in zijn bestelbus. Dat kan, want de zilvergrijze auto waar op de buitenkant ter promotie zijn eigen afbeelding en de namen van zijn sponsors prijken, herbergt een heus bed. Daarop brengt hij tijdens trainingskampen regelmatig de nacht door, naast opgerolde zeildoeken en

Pieter-Jan Postma: 'Ik heb in m'n carrière al te veel laten liggen.'

Foto Guus Dubbelman / de Volkskrant

de racefiets waarmee hij overdag zijn conditietraining afwerkt. Het geld dat hij door deze leefwijze uitspaart, investeert hij vervolgens weer in het zeilen.

Op zijn 18de zag hij het anders. Postma, door bekenden vaak PJ genoemd, had een droombeeld als schipper achter het stuurwiel van een groot schip. Hij volgde een opleiding tot maritiem officier.

'Een mooi plaatje toch? Sturen over die oceaan, een stoere vent met een pet op en sigaar in de mond.' Hij lacht hardop. 'Ja, toen dacht ik: dat is mooi! Maar het past eigenlijk niet helemaal bij me', weet hij nu.

De opleiding heeft hij afgemaakt, want dat hoort bij hem, zaken afmaken. Maar de pet en sigaar hebben plaatsgemaakt voor andere ambi-

ties. Geen beperkende plaatjes meer. Hij leeft in het nu.

Hoewel: 'Ooit wil ik graag in een team werken, dat is tegenstrijdig aan de eenzaamheid van het zeilen, maar blijkbaar heb ik dat juist nodig', mijmert hij. Postma houdt van mensen, van observeren krijgt hij energie. Hij is zijn eigen huis-tuinen-keukenpsycholoog en houdt van een filosofische benadering, wat duidelijk blijkt op zijn site.

Hij schreeuwt het zijn lezers op allerlei manieren toe met teksten als: *life the moment en right here, right now*. 'Filosofisch zijn, dat zit in mij, dat vind ik heerlijk. Sport is iets moois, puur ook. Maar in de wereld gebeurt zo veel meer. Ik vind het mooi daarover te praten, maar sta wel met beide benen op de grond.'

Zijn enige doel voor het komende anderhalf jaar is presteren. Alles staat in het teken van een podiumplek op de Spelen in Londen, niets anders vult zijn agenda. Hij heeft wat goed te maken, al ziet hij het niet als een revanche. 'De vorige Spelen waren een deceptie. Het is onafgerond. Je bent een kanshebber en wordt daar veertiende, dat was vervelend.

'Ik wil niks meer laten liggen, dat heb ik in mijn carrière al te veel gedaan. Ik weet heel goed wat er misging in Peking. Daar liet ik mij beïnvloeden door andere werkwijzen. Nu sta ik anders in de sport, ik ben volwassener. Hier ga ik voor, dit doe ik. Simpel, Bam!' En hij slaat met zijn vlakke hand op de tafel om het laatste woord extra lading te geven.